

חיים דרך המסך

למימרא המחשיכה יש כח להפעיל אותנו ישנם מצבים בחיים שמדליקים את המימרא ואז מתחילים לראות את העולם דרכה. ברוב המקרים האדם בכלל לא מודע לכך שהמסך הזה מפעיל אותו והוא נותן את כל התירוצים בעולם לצורת ההתנהגות שלו בלא שהוא שם לב למה שבאמת מתרחש. לדוגמא אדם שהמימרא המחשיכה שלו היא "אני כשלוך", ואשתו אומרת לו בקשתי ממך להחליף את הברז והוא נוזל, באותו רגע היא הפעילה את המימרא המחשיכה שלו כיון שהוא לא רוצה שאשתו אפילו תרמוז לו שהוא כשלוך, והתגובה תהיה הרבה יותר קיצונית מסתם ויכוח כיון שבאותו זמן הוא מדבר דרך המימרא המחשיכה שלו וכל העבר של המימרא הזה צף באותו הזמן ומשפיע עליו. כאשר המסך של הרגשות מתחיל להפעיל אותנו התפיסה שלנו מפסיקה להיות תפיסה אובייקטיבית ואנחנו תפוסים ברשת המימרא המחשיכה. רגשיות יתר משתלטת על המח ואז עלול האדם לפעול "בלוי שכל". זאת הסיבה להלכה שנשים פסולות לעדות² כי הן רגשיות, והרגש מציף אותן³.

סוד הפריקה בדיבור ובכתיבה

כותב רבי נחמן זצוק"ל (ליקוטי מוהר"ן מהדורא קמא סימן ד) וזת"ד (בתוספת ביאור לענייננו) נְאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיב הַמְּלוּכָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֱלֹא עַל יְדֵי נְדוּי דְּבָרִים לְפָנֵי תַלְמִיד חָכֵם (כי יהודי שמתנהג בשלמות בעוה"ז הוא יעדי של הקב"ה וגורם קידוש ה' והכרת ה' בעולם וכך כביכול חוזרת המלוכה לה'). עַל יְדֵי זֶה (על ידי הוידוי) מִתְקַן וּמְעֻלָּה בְּחִינַת מַלְכוּת (שהיא אור אין סוף שבתוך הגבול, כי המלכות ענינה גילוי והגילוי הוא על ידי כיסוי וכך גם המחשבות של האדם שהם אין סופיות בתכליתן נגדרות בגבול הדיבור על ידי הוידוי) לְשִׁרְשָׁה. וְזֶהוּ פְרוּשׁ: (הוֹשַׁע י"ד): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים" זֶהוּ נְדוּי דְּבָרִים, זֶה בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ דְּבַר אֶחָד לְדוֹר (סְנֵהדְרִין ח). דְּבַר, לְשׁוֹן מְנַהֵג וּמוֹשֵׁל. וְשׁוּבוּ אֶל ה' שִׁיתְקַנּוּ וְנַעֲלוּ אֶת הַדְּבָרִים, אֶת בְּחִינַת מַלְכוּת, בְּחִינַת אֱלֹהִים אֶל ה'. הִנְנוּ כְּנִי"ל: "בַּה' אֶחְלָל דְּבַר, בְּאֱלֹהִים אֶחְלָל דְּבַר", הִנְנוּ שְׂיַדַע, שְׁפָל מְאֹרְעוּתֵינוּ, כְּלָם לְטוֹבָתוֹ, וַיְבָרֵךְ עַל כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹב וְהַמְּטִיב: עכ"ל.

² חזקוני (בראשית יח, טו) ותכחש שרה לאמר - מכאן שהנשים פסולות לעדות לפי שמכחשות מפני היראה. ולפי הסוד היות ודעת הנוקבא קלה שכן יש בדעתה רק ה' גבורות ואין בה ה' חסדים.

³ ברגשיות הזאת יש גם יתרון כי ה"קשיחות" הגברית יוצרת נטיה להראות שהכל בסדר לעומת זאת אישה שבוכה מהר ומתרגשת מהר מאד קל להגיע איתה לנקודת האמת שלה שהיא תתפעל ממנה ותרגיש איך המימרא המחשיכה חוסמת אותה.

פרשת

שופטים

המשך המאמר של הרגשות הכלואים מאת הרב משה ארמוני שליט"א

(להבנת המאמר כדאי לקרוא את המאמרים הקודמים)

פרשת שופטים

כל אדם נולד עם תפיסת חיים מוטבעת בצלם שלו זוהי בין השאר הגנטיקה הרוחנית שלו שאיתה הוא צריך להתמודד, במילים אחרות כמו שהתנאים הפיזיים של אנשים הם שונים מלידה, אחד יהיה גבוה ואחד נמוך כך גם תפיסת החיים שלהם תהיה שונה. אירועי החיים מעצימים את תפיסת החיים עד שהיא נהפכת למעין מסך העומד בין פנימיות הנשמה שלנו לבין החושים, למסך הזה אנחנו קוראים **מימרא המחשיכה**¹. תפיסת חיים העקומה זו משפיעה עלינו בכל מעשינו. תארו לעצמכם שאתם הולכים שמחים למקום מסוים המאורעות שיקרו לכם שם יהיו מושפעים מאד מהשמחה שבה אתם שורים לעומת זה אם הייתם הולכים לאותו מקום עם מרה שחורה או עצבות והייתם חוים את אותם חוויות ממש ההתייחסות שלכם תהיה שונה. כותב האדמו"ר מקומרנא זצוק"ל: הגימטריא של **אדם ראיה שמיעה ריחא דיבור** עולה בגימטריא 1118 בדיוק הגימטריא של "**שמע ישראל יהוה**" **אלהינו יהוה אחד**", וכן סך שמות האצבעות **זרת קמיצה אמה אצבע אגודל** עולה ג"כ 1118 כאותו מנין ויש בזה רמז בעבודת ה' שחושי האדם תפקידם ליחד את שמו יתברך וכן הידיים שהם כלי העשייה איתם נייחד את שמו יתברך בעולם ולכל אצבע נתן תפקיד לשמש חוש, הבוהן משמשת את חוש הטעם לכן התינוקות דווקא מוצצים את הבוהן, האצבע אין כמוה לנקות את האף ומתאימה בגודל, האמה היא הארוכה ביותר והיא מותאמת לחוש המישוש ואיתה מגרדים. הקמיצה קשורה לחוש הראיה ואיתה מנקים את הדמעות. ואחרונה חביבה הזרת שקשורה לחוש השמע ואיתה מנקים את האוזן.

¹ מושג שנטבע על ידי הרב אשר קרליץ שליט"א מייסד שיטת נקודת אמת.

הדיבור והכתיבה יוצרים היזון חוזר

הוצאת הדברים המעיקים לאדם מהפה החוצה זה סוג של רכב שעל גביו אתה מגיע ליעד. כשאתה מגיע ליעד ואפילו יעד שכבר היית בו אתה חווה דברים שלא יכולת לחוות אילמלא הגעת פיזית למקום. גם כשרב מוסר שיעור כמה וכמה פעמים בכל פעם הוא מקבל תובנות חדשות בהתאם לעש"ן⁴ המשתנה. כשאדם מתודה הן אם זה מול תלמיד חכם או בינו לבין ה' על ידי התבודדות או על ידי כתיבה זה לוקח אותו למחוזות שלא חשב שיגיע אליהם, ואז יתחילו להיות תובנות שאיתם יהיה אפשר לשנות את המסך. כשאדם מתחיל לדבר הוא לא יכול לדעת לאן תוליד אותו המחשבה במיוחד כאשר הוא נמצא במצב של רגש מוקצן, בזמן מריבה למשל אם אדם פותח את פיו הוא יודע איפה הוא מתחיל אבל לא יודע איפה זה יגמר ואמרו חז"ל (חולין פ"ט). אין העולם קיים אלא במי שבולם עצמו בשעת מריבה, שנאמר (איוב כ"ו, ז) "תולה ארץ על בלימה", וזו היא ממעלת הענוה. ואולם כאשר אנחנו פורקים את הבעיות והקשיים שלנו ומה שאנחנו עוברים על ידי זה מגיעים לתובנות שאי אפשר היה להגיע אליהם ללא הדיבור והכתיבה.

חצי הכוס המלאה

אחת התובנות החשובות ביותר שאדם צריך להגיע אליהם היא "כל דעבד רחמנא לטב עביד" ואין רע יורד מן השמים. כשאדם מתחיל בעבודת הפריקה ומתחיל לסקור את כל המשברים הגדולים שהיו לו בחיים צריך לנסות ולראות איזה דברים טובים יצא לו מהמשבר שכל כך הכאיב לו. כי כל ירידה ומשבר שיש בחיים אפשר ללמוד מהם שני דברים. א) איך להזהיר אחרים לא לפול לשם. ב) אם יצאת משם ללמד אחרים איך לצאת מזה כמוך. לדוגמא הגיע אלי בן של אדם חשוב שאבא שלו היה מחמיר גדול וציפה ממנו לגדולות ונצורות וכשהוא לא עמד בתנאים היה מכה אותו ומתעלל בו רגשית באיזה שהוא שלב הוא ניתק את עצמו מהבית. בקשתי ממנו לכתוב איזה דברים טובים יצא לו מאבא שלו. בתחילה הוא התקומם. איזה דברים טובים? רק צרות יצא לי מזה!! שאלתי אותו: האם לא נהיית יותר עצמאי מזה? כן הוא הסכים לזה וחזר אח"כ עם ארבעה דפים מלאים מדברים טובים שיצאו לו מזה. צריך להתרכז בדברים הטובים. פי גש פמה קעות אָשֶׁר סוֹפֵם טוֹבוֹת⁵, וְכֵן דָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ עַל

⁴ ראשי תיבות עולם שנה נפש. העולם הוא ענין המקום, השנה היא בחינת הזמן, והנפש הוא ענין הנפשות הפועלות באותו זמן ובאותו מקום, לכן בדוגמא דלעיל אעפ"י שהשיעור הוא אותו שיעור התובנות שלו משתנות בהתאם המקום שבו נאמר השיעור, הזמן שהוא נאמר והנפשות ששומעות את אותו שיעור, וכך הרב המרצה אף על פי שהנושאים בהרצאה הם שונים מקבל תובנות והיזונים חוזרים שונים.

⁵ עפ"י ארחות צדיקים - השער התשיעי

מקרא זה "אודך ה' פי אָנַפֶּתְּ בִּי, יִשָּׁב אַפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי" (ישעיה יב, א). מְשַׁל בְּשֵׁנֵי בְּנֵי - אָדָם, שֶׁהֲלָכוּ לְעֵבֶר בְּסִפְיָנָה. הָאֶחָד יֵשֵׁב לוֹ קוֹץ בְּרַגְלוֹ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לֵילֵךְ בְּסִפְיָנָה, וַחֲבֵרוֹ נִכְנַס בְּסִפְיָנָה לְעֵבֶר, הַתְּחִיל זֶה לְקַלֵּל אֶת יוֹמוֹ. לְגִמִּים שָׁמַע שְׁנִטְבָּעָה הַסִּפְיָנָה וּמְתוֹ הָאֲנָשִׁים אָשֶׁר בָּהּ, אָז הַתְּחִיל זֶה לְשַׁבַּח לְבוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, כִּי רָאָה שֶׁהָיָה זֶה אֶת כְּפִי לְהַחֲיוֹתוֹ (נדה לא, א) לְכֹן יִשְׁמַח אָדָם בְּיַסּוּרָיו וּבְשִׂאָר נְזָקֵיו שֶׁיְהִיוּ לוֹ, כִּי אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה טּוֹבָה עֲתִידָה לְהוֹיֹת לוֹ מֵהֵם. וּמִזֶּה צָרִיךְ לְהִבִּין שֶׁכָּל דָּבָר רַע שֶׁקוֹרָה לְאָדָם בֹּא לְעוֹרֵר אִיזָה עֵינָיו אֲצִלוֹ שֶׁקְשׁוֹר לְתִיקוּנוֹ. וְכֵן בְּגִמְרָא (ברכות ס:) וז"ל: שְׁנֵינוּ מִשְׁמֹנוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא לְעוֹלָם יֵהָא אָדָם רְגִיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד והיה מעשה עם רבי עקיבא שהיה הולך בדרך והגיע לעיר ומיפש מקום ללון ולא נתנו לו. אמר "כל דעביד רחמנא לטב" הלך ולן במדבר ליד העיר והיה לו נר חמור ותרנגול. באה רוח וכבתה את הנר, בא חתול ואכל את התרנגול בא אריה ואכל את החמור. אמר "כל דעביד רחמנא לטב" באותו הלילה באו גייסות ושבו את העיר אמר להם לא אמרתי לכם כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא הכל לטובה. עכ"ל. ועל זה אומרים דברי חכמים בנחת נשמעים. פירושו מה שאמר רבי עקיבא כל דעבד רחמנא לטב עביד **בנח"ת** נשמעים כי נחת ראשי תיבות **נר חמור תרנגול**.

מכתב המלצה

מהרב יצחק ברדא שליט"א

ראש מוסדות "יצחק ירנן" באשקלון

לכבוד שאר בשרי בן אחי אחייני כבני, החתן המפואר, השקדן בתורה, חובר חיבורים מחוכים הרב ישראל ברדא שליט"א, איתן מודשבו בעה"ק ירושלים תובב"א.

ראיתי את העלון "ישא מדברותיך" אשר כוננו ידי קדשו, בתבונה ובדעת ובכל מלאכת הקדש, ביראת שמים טהורה, ובתבונה רבה. ונותרתי רק לברכו ולהוסיף לו תוספת הברכה ממקור הברכות כן יזכה להוציא לאור עולם עוד חיבורים ודברי חכמה ותבונה, וגם לרבות דברי חמיו הדגול הרה"ג המקובל המפורסם רבי משה ארמוני שליט"א הנפלאים והנחמדדים, לזיכוי הרבים ישוטטו רבים ותרבה הדעת. **אמן**.

אגב ראיתי בעלון בלק, וחקת, בענין פרה אדומה, אמרתי לציין לו מ"ש בעניותינו בקיצור נמרץ בסוד פרה אדומה, בשו"ת יצחק ירנן חלק התשיעי (סימנים מ - מא). ומה שכתב בענין רבי עקיבא וגלגולי נשמתו, אביא לו את מה שכתבתי במאורות חיים ח"ב כתב יד, אודות נשמת רבי עקיבא

עכ"ל. ובשער הליקוטים (על פסוק ויתנכלו אותו להמיתו) פירט האר"י הקדוש כל אחד מהשבטים במי התגלגל לתקן. ע"ש נפלאות מתורתו. (וע' בספרי מאורות חיים).

וידוע שרבי עקיבא שהיה מעשרה הרוגי מלוכה, סרקו את בשרו במסרקות של ברזל, וסבל יסורין קשים מאד מכל העשרה. וכמו שאמר לו רבי אליעזר: "שלך קשה משלהן" (סנהדרין סח.). ורבנו האר"י בשער הפסוקים מגלה שרבי עקיבא היה גלגול של שמעון, שהוא היה עיקר המכירה, שיעץ: "ועתה לכו ונהרגו". ולפני כן "הנה בעל החלומות הלזה בא". וכך נאמר, "ויקח מאתם את שמעון, ויאסור אותו לעיניהם". אמר שלא יעשה קנוניא עם לוי כמו בשכם. ושוב נאמר: "ויוצא אליהם את שמעון". כיון שאמר להם שלום לכם.

והנה רבי עקיבא ידע שהוא גלגול של שמעון, אך לא חשב ששמעון חטא כל כך במכירת יוסף, וכמו שראה בסוף מה שיצא מכל זה להחיות עם רב. וממילא, "ואתם חשבתם עלי רעה, אלקים חשבה לטובה, למען עשה כהיום הזה להחיות עם רב". וממילא דינו כמו שנתכוין לאכול בשר ד"א ועלה בידו טלה. שאינו צריך כפרה, שידוע כלל בישראל: מחשבה רעה אין הקב"ה מצרף אותה למעשה. וכך עלה בדעתו. אבל מכיון שהגיע לפסוק וד' יסלח לה מכלל דבעי סליחה וכפרה, לכן בכה, שבאמת במכירה נעשה דבר רע בפועל שמכרו אותו, וממילא גם מחשבה וגם מעשה וזה גרוע, ולכן עליו לתקן מה שפגם שמעון בחטא המכירה. ואיך יתקן, לכן בכה.

ובאמת מצאנו להרמ"ע מפאנו בספר עשרה מאמרות (מאמר חיקור הדין ח"ב פ"ט) שכתב, **שרבי עקיבא היה מתאוה, מתי יבא לידי, לקיים את המקרא הזה "ובכל נפשך". ולא על חנם, כי לו יאתה לכפר על גלות הכבוד, במכירת יוסף... ואותה תשווקה היא שעלתה במחשבה לפניו יתברך ולא השיבוה ריקם** (ועיין ביד יהודה שיישב עפ"י את מ"ש שתוק כך עלה במחשבה. ע"ש) ... **ועל זה נאמר אשריך רע"ק שיצאה נשמתך באחד.** ע"ש.

וכאן מגלה הרב מגלה עמוקות (ואתחנן אופן עג) גילוי נוסף כיצד רבי עקיבא מחפש לתקן את שמעון, בהקדם למ"ש (בפסחים כב:) תניא, **שמעון** העמסוני, היה דורש כל אתיין שבתורה כיון שהגיע לאית ד' אלוקיך תירא פירש. א"ל תלמידיו, כל אתיין מה תהא עליהם, א"ל כשם שקיבלתי שכר על הדרישה כך אקבל שכר על

ויתקוניו, ועוד סודות אודות יעל ופלאי הפסוקים. והנני מעתיקו לכם לזיכוי הרבים.

הצב"י יצחק ברדא ס"ט

גילויי נשמת רבי עקיבא

נאמר: ואם הפר יפר אותם אשה ביום שמעו, כל מוצא שפתיה לנדריה ולאסר נפשה לא יקום. אשה הפרם וד' יסלח לה. ונשאלת השאלה: ומכיון שאשה הפר, מדוע צריכה סליחה, על זה שנו בגמרא (קידושין פא:) תניא, במה הכתוב מדבר, באשה שנדרה בניזיר, ושמע בעלה והפר לה. **והיא לא ידעה שהפר לה והיתה שותה יין ומטמאה למתים.** זאת אומרת, אפילו שבעלה הפר והיא לא נזירה בפועל, בכל זאת, **כיון שהיא יודעת שהיא עדיין נזירה ועושה איסור, הגם שאינה אסורה, בכל זאת צריכה כפרה וסליחה.** ועל זה ממשיכה הגמרא: רבי עקיבא כי הוה מטי להאי פסוקא (וד' יסלח לה), הוה בכי, אמר, ומה מי שנתכוין לאכול בשר דבר אחר, ועלה בידו בשר טלה, אמרה תורה צריכה כפרה וסליחה. (ובנדוננו האשה שבעלה הפר לה, והיא אינה יודעת, ובמחשבתה עדיין היא נזירה, ומטמאה לנזירותה, דינה כעלה בידה בשר טלה, אבל ממה שנאמר וד' יסלח לה, מכלל דצריכה סליחה). מי שנתכוין לאכול בשר דבר אחר (חזיר), ועלה בידו בשר דבא אחר, על אחת כמה וכמה שצריך סליחה וכפרה.

וכלם שואלים, למה רק רבי עקיבא בכה, ולא שאר תנאים בכו בפסוק זה, והלא דבר הוא, דהיינו יש דברים בגו, למה דוקא אצל רע"ק. (ובפרט שבעלמא ידוע תמיד ההיפך, דכאשר חכמים בכו היה רבי עקיבא מצחק. ומאי טעמא הכא בכה רע"ק. ועליו יצא ההנפק).

הרב נזר הקדש על המדרש (ב"ר פד יז), הסביר הענין, על פי המבואר בזוהר חדש (רות קט.) שעשרה הרוגי מלוכה היו גלגול השבטים שמכרו את יוסף, כלשונם: "עשרה סבי קטולי מלכות על מכירת יוסף". ובמדרש איכה קיג. שהנחש קיטרט עליהם ונתחייבו מיתה משום שנאמר: "וגונב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת". וכך גילה האר"י בשער הפסוקים, על פסוק: הילד איננו ואני אנה אני בא. "ר"ית של אניי אניי הוא אל לקמות ליי, אל לקמות הופיע, והענין הוא, כי הציץ ראובן ברוח הקדש שעתידיים עשרה הרוגי מלכות ליהרג על עון מכירת אחיו ליוסף אחיהם ועתיד לינקם מהם".

מכאן נבאר בס"ד כיצד

נתקנה נשמתו של רבי עקיבא ע"י יעל אשת חבר הקיני

ומעתה נבאר בס"ד, איזה עון צריך תיקון, ואיזה לא. אם המעשה רע עם מחשבה רעה, פשיטא שחייב תיקון. וממילא מהו הק"ו שעשה רע"ק. אלא מוכרח שיש הבדל מהותי, אם הכוונה של העבירה היא טובה כמ"ש חז"ל גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה (נזיר כג:), אזי יכול להיות שאינו חייב תיקון, לפי שהיתה כאן כוונה לשמה. וגדולה עברה וכו'. וממילא, גם רבי עקיבא שהוא גלגול שמעון, ידע שיוסף רצה לרפאת שבר על נקלה באומר, אתם חשבתם עלי רעה אלקים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב. אבל ראינו לצערנו שאחי יוסף באו בגלגול בעשרה הרוגי מלוכה. וכאמור, וזה מהסיבה שאפילו שיצא טוב, אפילו הכי צריך תיקון. וזהו שרע"ק בכה כשראה שכך הדין במי שחשב לאכול דבר אחר וכו' וכן אשה הפרם וד' יסלח לה וכו'. וכאמור. ולכן בכה רבי עקיבא, כי הבין שעליו לתקן גם כל הענין של עון מכירת יוסף והמסתעף ממנו. (וטרם תחיל האר"ש, נקדים ענין מיוחד במינו, בדרך הפשט ואח"כ בדרך הסוד, בס"ד. ליקבה"ו).

ובהיותי בזה, מצאתי עוד בגמרא (הוריות י:) אותו מאמר: "גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה, שנאמר, **תבורך** מנשים יעל אשת חבר הקיני, מנשים באהל **תבורך**, מאן נינהו נשים באהל, שרה רבקה רחל ולאה. וכו'. אמר רבי יוחנן שבע בעילות בעל אותו רשע באותה שעה, שנאמר בין רגליה כרע נפל שכב וגו'. (ופירש רשי: נתכוונה לשם מצוה, **כדי להתיש כחו ותהא יכולה להרגו**. עכ"ל. ובסנהדרין קה. כתב רש"י: אורח ארעא, שאמרה דבורה ליעל שתהא ברוכה משרה ורבקה, אלא מעין ברכת שרה קאמרה. עכ"ל). והא קא מתהניא מעבירה, אמר רבי יוחנן משום רשב"י אפילו טובתם של רשעים רעה היא אצל הצדיקים". ע"כ. והשלמת הגמרא, מהי הרעה שעשה הרשע ליעל, איתא להדיא בש"ס אחר, והוא בגמרא (יבמות דף קג סע"א): "בין רגליה וכו', לישנא מעליא. אמר רבי יוחנן, שבע בעילות בעל אותו רשע באותו היום, שנאמר בין רגליה **כרע נפל שכב**, בין רגליה **כרע נפל**, באשר **כרע** שם **נפל** שדוד (ופירש"י: בין רגליה, בין ירכותיה שבה עליה סיסרא, ונתכוונה **כדי ליגעו**. **כרע נפל שכב**, **שבעה** כתיבי בקרא). והא קא מתהניא מעבירה. אמר רבי יוחנן משום רשב"י כל טובתן של רשעים רעה היא אצל צדיקים, שנאמר השמר לך וכו', **אלא הכא מאי רעה איכא, דקא שדי בה זוהמא**. ע"כ. וגם בגמרא (נזיר דף כג ע"ב) איתא: "אלא לאו ש"מ טובתו רעה היא, ש"מ. ע"כ. ולא

הפרישה. עד שבא רע"ק ודרש א"ת ד"א תירא לרבות לתלמידי חכמים.

ועל זה אומר הרב מג"ע **היות ורע"ק היה גלגול שמעון**, רמזה התורה דמה שעשה יוסף: ויוצא אליהם א"ת שמעון, שרמו להם, ששמעון יצא מא"ת הריבוי, **כדי לתקן ברע"ק שדרש את כל אתי"ן שבתורה**, וממילא הוא יתקן גם את "האית ד' אלוקיך תירא לרבות תלמידי חכמים".

ומזה אני לומד בס"ד, ונהיר לן עיינין בעוד דבר חדוש, כי נראה מהדברים, שכל הענין שהאחים שנאו **אותו**, ולא יכלו דברו לשלום, כי הוא עתיד לדרוש את ה"את ד"א תירא" לרבות ת"ח, בגלגול רע"ק, וכמו שכבר עשה לו כן יעקב אבינו: "וישראל אהב **את** יוסף מכל בניו". וידוע שאהב את יוסף מכל בניו, בריבוי מכל בניו, ומה הריבוי, א"ת יוסף, לפי שיוסף היה תלמיד חכם בן תורה, "כי בן זקונים הוא לוי" (ועי בעל הטורים מה שעשה ממלת זקני"ם ר"ת). וכן: "ארי בר חכים הוא ליה" כתרנגומו. וגם פירש"י, שכל מה שלמד אצל שם ועבר, מסר לו. ע"ש. ולכן אהבו יותר מהריבוי של א"ת. ולכן נהג עם יוסף בכבוד חכמים, וזהו: "ואביו שמר **א"ת** הדברי". ואילו אחיו שנאו את הא"ת שלו, דהיינו וישנאו אותו. ומהי סיבתם, פשוט, בדרשה זו רואים שיעקב רוצה להשוות חלילה כבוד בשר ודם לכבוד שמים. וזה רמוז שהשבטים דנו בזה, שנאמר: וילכו לרעות א"ת צאן אביהם. דהיינו ויעקב אהב א"ת יוסף, הלכו לרעות את הא"ת של אביהם. ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם. ולזה לא הסכימו וחייבו את יוסף מיתה, כמו שאמר שמעון: "ועתה לכו ונהרגהו".

ויוסף רמז להם שאינם צודקים, "ויוצא אליהם א"ת שמעון", שעתיד שמעון העמסוני לא לדרוש, ולחזור בגלגול רע"ק שהוא שמעון, ויגלה וידרוש את הא"ת אלוקיך תירא. וגם אם איהו לא חזי, מזליה חזי. ורק לא ידע יוסף כמה גדול חטאו של שמעון, ורצה לרפאות שבר על נקלה, ע"י "אחיכם אחיך יאסר בבית משמרכם" דהיינו שמעון שעתיד לבוא ברע"ק שיוצאת נשמתו באחד, יאסר כעת אצלנו, ולא יאסר לעתיד אצל הרומאים כדי שלא יסבול עוד יסורין קשים. הרי לפנינו שורה של נסיונות שרבי עקיבא מנסה לתקן את שמעון, וגם יוסף רמז על זה ברמז.

אצלנו שם, **כי לכך יעל נתנה היתד ברקתו**, כי שם מוח הדעת של החסדים והגבורות אשר משם שורש קין כנ"ל, והנה גם ניצוץ רבי עקיבא שם היה, ולכן **נולד רבי עקיבא מבני בניו של סיסרא** כמ"ש רז"ל. עכ"ל. ובדאי שהתכוין לחז"ל בסנהדרין הנ"ל. ולפי שהאר"י מבאר עוד בהמשך לקראת סוף ההקדמה שם, ראיתי לנכון להעתיקו [גם זה מועתק מלשון הקדש מהרח"ו בכת"י דף רפז סע"א], וז"ל: "גם בענין רבי עקיבא שהיה מבני בניו של סיסרא, כבר נתבאר למעלה טעמו של דבר, ועתה נרחיב בו הביאור. בלי ספק שראוי לתת טעם, מה **כחו הגדול של סיסרא עד שהכבדים ממסלותם הוצרכו לירד מן השמים להלחם עמו**, אבל הענין הוא, דע כי **סיסרא היא קליפת קין** היונקת מן הדעת של זעיר אפין, והוא יונק מכל בחינותיו שהם עשר הויות ה' חסדים וה' גבורות שהם בגימ' ר"ס מן סיסרא. ונדע כי כל עשר הויות הנז' שבדעת זעיר הם במילוי אלפ"ן כי זעיר אפין הוא בחינת שם הויה פשוט שעולה כ"ו ומלא באלפ"ן שהיא בגימ' מ"ה. והנה כ"ו ומ"ה בגימ' ס"א מן סיסר"א, **וזהו הכח העצום שהיה לסיסרא**... והנה כל השרש של קין הנז' שהם מצד החמש גבורות דאימ' אשר היא ג"כ נק' גבורות, **לכן נאחזו בהן הקליפות, וכל ניצוצות שרש זה ירדו לעמקי הקליפה** בסוד הדעת של אדם בליעל שהוא סיסרא סוד הדעת כנז'. **ולכן רבי עקיבא שהוא משורש קין היה בקליפה הזאת ואח"כ יצא ממנה ונולד מבני בניו של סיסרא** כנודע... לכן כתיב והלמה סיסרא ומחצה [ומחקה] ראשו, ומחצה וחלפה רקתו, **כי הכניעה אותה הממשלה שהיתה לסיסרא** בהיותו יונק מן המקום ההוא כנז'. **ולכך נקמה זו היתה ע"י יע'ל אשת חבר הקיני שהוא משורש קין כנ"ל הנתון בקליפת סיסרא, וכבר הודעתך גלגול יע'ל ומציאותה שהיא משורש קין הנז' בסוד אביי דאתי מדבית עלי, ואביי הוא מן קיין, והנה יע'ל ועל"י הכל א' כמבואר אצלנו במקומו. גם טעם הריגת עשרה הרוגי מלוכה רבי עקיבא וחביריו, שמעתי ממורי ז"ל כי ע"י שנהרגו על קדוש השם זכו הם ללקט ולברור כל הניצוצות של הנשמות אשר למטה ממדרגתן הנתונים בעמקי הקליפות, ועל ידם מוצאים ומובררים והם מעלים אותם אל הקדושה להשתלם ולהתקן". עכ"ל. ואור חדש נשפך עלינו להבין הענין המובא בגמרא, ומכיון שראיתי שגם בשער הליקוטים (שופטים שם על פסוק מן שמים) כתב כן עם תוספת כל שהיא לכן אני מעתיקו, וז"ל: "מן שמים נלחמו הכוכבים ממסילותם וכו' דע למה הוצרכו הכוכבים להלחם עם סיסרא ומה היה כחו גדול, אמנם דע כי סיסרא הוא סוד הדעת של ז"א ומשם הוא יונק כנגד הדעת**

השלים הש"ס מאי ש"מ כדאיתא ביבמות הנ"ל. וכתב רבנו חננאל: "**אלא יעל מאי רעה איכא, ומשני דשדי בה זוהמא**". עכ"ל. ומקורו מיבמות הנ"ל. וכ"כ רש"י והתוס' בנזיר שם. (ולזה התכוין התוס' ביבמות שם וז"ל: "ועוד כי היא לא היה מאנסה, ואדרבה היא שדלתנו בדברים, להכריעו להביאו עליה, **כדי להתיש כחו להציל ישראל**, אלא פריך, אמאי משבחה הכתוב כל כך דכתיב תבורך מנשים וגוי, ואמרינן בנזיר ובהוריות, גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה, פירוש, מאמהות, לפי שהיו נהנות מן הביאה, ויעל לא היתה נהנית מן הביאה. ומשני דודאי לא היתה נהנית, משום דטובתן של רשעים וכו' ואההיא מילתא קיימא הך פירכא בנזיר ובהוריות. עכ"ל. וכוונת התוס' שההשלמה של יבמות היא המשלימה, כיצד לא נהנית, לפי שהטיל בה זוהמא. וכאמור).

וכאשר התבוננתי, ראיתי דזו הקושיא שהוקשה לבעל הגמרא, ממה שחזרה דבורה הנביאה, וסיימה במלת "תבורך", אפילו שכבר התחילה בה "תבורך" מנשים וגוי, כי היה מקום לחשוב דסוף סוף קא מתהניא, וגם זו עבירה שהיתה אשת איש אשת חבר הקיני, וכיצד בירכה אותה דבורה. ולזה חזרה פעמיים בשירה, שהעיקר בסוף שהיא תבורך. [וכמו שביארנו כיו"ב בריש אמיר]. ולא יהיה ספק בברכה זו. וכעת אחרי ההסבר של הגמרא, שהתכוונה לשם שמים, בבחינת גדולה עבירה לשמה, ואפילו שעשתה מעשה איסור, הכוונה שלה, ליגעו כדי להציל לישראל, וגם שהטיל בה זוהמא. רק עכשיו אנחנו מבינים זאת. וכל זה בפשט. והכי מעניין, שאם קוראים את הפסוקים אין אנחנו יודעים שבא עליה בכלל. ורק בנבואת דבורה שידעה זאת בנבואה, ידענו, ולכן לימדנו להועיל רבי יוחנן ממאי דכתיב שבע פעמים בקרא כרע נפל וכו', הבננו ששבע בעילות וכו'.

ומעודי לא הבנתי מהי הזוהמא שהטיל בה סיסרא, ומהו הטוב שיצא ממעשה זה, דאם בשביל להורגו בלבד, היה יכול להיות ע"י משהו אחר ולא דוקא באיסור. ולא עלתה בידי. עד אשר ראיתי בגמרא (סנהדרין צו): "**מבני בניו של סיסרא למדו תורה בירושלים**", ובעין יעקב מסיים: "**והוא רבי עקיבא**". וכ"ה בדקדוקי סופרים (וכן בכמה ראשונים, הר"ן ועוד). ואז הבנתי שיש איזה קשר בין יעל לרבי עקיבא.

ואחר זמן אינה ד' לידי ומצאתיו להדיא בדברי האר"י הקדוש זיע"א, בשער הגלגולים (הקדמה לו) [ומועתק מלשון מהרח"ו בכת"י דרפ"ה ע"ב] וז"ל: גם אמר לי מורי ז"ל כי **ניצוצות נשמות שורש קין היו נתונות תוך הקליפה של סיסרא**, כמבואר

יהיה לאחר זמן, גם רמזה שהוא [רבי עקיבא] יתקן ארמית שכן למדו חז"ל מפסוק מה יקרו רעיד אל, [ר"ת ארמ"י] על רבי עקיבא (ע"ז דף ה ע"א). ואדם הראשון בלשון ארמי סיפר שנאמר ולי מה יקרו רעיד אל"י. ע"ש. דברי אלקים חיים.

ואני אמרתי אגיד חלקי בס"ד, לבאר הנאמר (הפסוק מודגש, והביאור אחריו):

ותצא יעל לקראת סיסרא, כמו כל הפירוש של המג"ע הנ"ל. **ותאמר אליו סורה אדוני סורה אלי,** חזרה על הדבר פעמיים פעם אדוני, והרגישה בו שהוא מפחד, מיד הסבירה לו שהיא רוצה שיבא אליה, דהיינו ענין שכיבה. ולכן חזרה והדגישה עוד פעם: **אל תירא.** ואכן, **ויסר אליה האהלה,** דהיינו לענין שכיבה, אבל ראשית צריך לכסותו כדי להסתירו, לכן נאמר, **ותכסהו בשמיכה.** **ויאמר לה השקיני מא מעט מים כי צמתי,** בגלל עייפותו מהדרך רצה לשתות, כי היה צמא. אבל גם רמז לה שהוא ריק מניצוצות קדושה, ואין בו מאומה, שלא תחשוב להוציא ממנו איזו נשמה (כמו הנזכרים בגמרות יבמות ונזיר והוריות הנ"ל). [וכדלהלן במלת אין]. **ותפתח את נאוד החלב, ותשקהו ותכסהו,** כיון שרצתה שהוא ירדם, הביאה לו חלב במקום מים, כי החלב מרדים. ודבורה הנביאה מגלה לנו עוד, שהביאה לו גם חמאה, ולא מעט, אלא בספל אדירים הקריבה חמאה, לאמר אתה גבור אכול ושתה. והכל כדי להבטיח לעצמה שהוא יירדם מיד. וע"פ הסוד, הכוונה שיעל היתה חכמה וצדיקה [לפי שהיא היתה גלגול רח"ב, ולקחה יהושע, וזהו אשת חב"ר אתיות רח"ב, ולאחר זמן בא בגלגול חנ"ה, שאמרה וגילתה שהיא מניצוץ רחב כמ"ש רח"ב פי על אויבי. כ"כ רבנו האר"י בשער הגלגולים הקדמה לו (עמוד שד), מדפי ספר הגלגולים עם פירוש בני אהרן דפו"ח. וע"ש.], וזהו שהיא פתחה וידעה ברוח קדשה, שיש בנוד תוספת של א' החסרה, שסיסרא אמר צמתי, בלי אל"ף, והיא במחשבתה, כן יש בו ניצוצות קדושה שצריך להוציא, ולו אחד, שהיא הא' הרמוזה. **ויאמר אליה עמד פתח האהל, והיה אם איש יבא ושאלך ואמר, היש פה איש, ואמרת אין.** בתחילה פנה אליה כאל זכר, עמוד. ואולי רמז לה שתאזור כגבר חלציה ותעמוד בפתח האהל ותאמר שאין איש. ועל פי הסוד, כבר ביאר המג"ע כנ"ל. שהוא רמז שאין איש, ואין, והוא לא ידע, דאיהו לא חזי אבל מזליה חזי, וביאור הכוונה הי"ש פ"ה, זה גימטריא, רב"י עקיב"א, וגם י"ל דלשון אין עם ניקוד הוא, לא. אבל בלי ניקוד הוא, אין שהכוונה הן כן, ורמז בזה, שהוא אומר "אין", ואינו יודע מה הוא מנבא, אבל היא יודעת. **ותקח יעל אשת חבר את יתד האהל,**

... ולכן היה כחו גדול... **ודינים נתאחו בהם הרשע, וכל שורש קין ירדו לעמקי הקלי' של סוד הדעת שהוא סיסרא הנז', ולכן תראה שיצא עקיבא בן יוסף שהיה משורש קין והיה מבני בניו של סיסרא...** וזהו מחצה וחלפה רקתו, כי **הכניעה אותו המקום שהיה יונק סיסרא,** ולכן כל נקמה זו לא בא אלא ע"י יעל אשת חבר הקיני שהיתה משורש קין הנתונים בקליפת סיסרא, **ולכן נמסר בידה ממש...** עכ"ל. הרי לפנינו הבנה ברורה כי סיסרא התכוין להטיל בה זוהמא, וזהו הדינים שבהם נתאחו הרשע, וחשב שהוא עושה לה לא טוב, וזהו טובתם רעה, אבל יעל להיפך, תיקנה אותו ע"י שלקחה ממנו, את אותם ניצוצות שהיו נתונים בעמקי הקליפה, נמצא שביאתה אל סיסרא היא ממש לשם שמים וגדולה עבירה לשמה, כי רצתה לייגעו ולעייפו ע"י שידול ושבע ביאות, כדי שיותש ויחלש כחו, ואח"כ תוכל להרגו מיד, כי כבר יצאו ממנו הנשמות העשוקות אצלו. וכידוע. ובה יבוארו הפסוקים בשופטים כמין חומ"ר. ועל קיבלה ברכה מדבורה תבורך וכך הגמרא דימתה אותה לכל אלו שהתכוונו לטובה ע"ש בנזיר והוריות ויבמות. (וכידוע שהיה ענין דומה עם שכם ודינה, דכתיב "ויענה". והיא תיקנה ממנו הענין. וכמבואר כל זה בשער הפסוקים והליקוטים להאר"י הקדוש. ואולי גם י"ל, למה שבע בעילות, כדי לבטל ממנו שבע כוחות טומאה, כמו אצל יעקב ועשו **בכריעות** שעשה לעשו, גם כאן, **כרע וכרע...** והוא התכוין להיפך. וד' היודע).

אלא דביני בני, מצאתי גם לגאון המקובל בעל מגלה עמוקות (בפרשת ואתחנן אופן פח) שעמד וימודד אר"ש כמפי הגבורה, ומבין שורותיו גילה עוד, וז"ל: "מבעילה שלישי דאתמר בה גביה **שכב** בלשון נקיה, בא ניצוצו של רבי עקיבא... ויעל יצאה לקראתו, היא ברזא דחכמתא, **שיצאה לאה לקראת יעקב ויצא ממנה אז יששכר, כן גם כן ביצאה זו שיצאה יעל לקראת סיסרא, יצא ממנה רבי עקיבא,** שהוא היה מבני יששכר... וזהו סוד ותכסהו **בשמיכה,** ואמר רבי יהודה חזרנו על כל המקומות ולא מצינו עוד מלת "שמיכה", אבל אמר הקב"ה "שמי - כה", מעיד עליה שנתכונה לשם שמים, כדאיתא בילקוט רזה דמלה על סוד רבי עקיבא שיצאה נשמתו בכ"ה אתוון דיחודא, לכן אמרו לא נשאר בהם עד אחד, רמז על רבי עקיבא שיצאה נשמתו באחד כדאיתא בברכות דף סא. ולכן אתמר שם כי **צמתי חסר א',** שבשביל שתצא נשמתו בא' שהיא באחד, הוצרך לשתות אותו שתיה. לכן כששאל, היש פה איש, **י"ש פ"ה** בגימטריא **רב"י עקיב"א.** ותאמר **אין,** לא אמרה בלשון לא, רק אמרה לשון דמשתמע תרי אפי, ומפרשה בו בלשון קודש אין פירושו לאו, **אבל בלשון ארמי פירושו הן,** פירוש תרווייהו קשוט, **אין הניצוץ הזה עתה, אבל**

אופן שני

למה רבי עקיבא אחד מעשרה הרוגי מלוכה

ודע שהסיבה שזכה **רבי עקיבא** להיות מעשרה הרוגי מלוכה, מבוארת אמנם בדברי האר"י בשער הגלגולים וז"ל: "ושמעתי ממורי כי עשרה הרוגי מלוכה היו **כפרה בשביל** עשרת השבטים, ו**רבי עקיבא בן יוסף בא לכפר על השכינה** וכו' וזהו שאמר אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד פירוש **בשביל אחד השכינה** יחידו של עולם". עכ"ל.

כמו כן חזר **רבי עקיבא** בגלגול (או עיבור, כמבואר בשער הגלגולים ובספר החזיונות) של **יעקב** אע"ה על ששלח את יוסף בלי לוי, והאר"י בליקוטי ש"ס (ברכות סא:) אומר שכמעט ח"ו הפריד את היחוד, ולכן אמרו רז"ל כשראה את יוסף במצרים היה קורא ק"ש ומייחד השם לחזור מה שהפריד ע"י שליחות יוסף בלא לוי. ועכ"ה לא הספיק את זה וחזר ונתגלגל ברבי **עקיבא**. וזה סוד כל ימי נצטערתי על פסוק זה ואמרתי מתי יבא לידי ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו, וזהו אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד, פירוש ביחוד, כי חזרת לתקן את היחוד. עכ"ל. וכך מתבאר מה שמובא בליקוטי תורה להאר"י (פרשת ויחי) שיש רמז נפלא ש**רבי עקיבא הוא יעקב אבינו** שבירך את יוסף: "ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל, **אבי"ר יעקב** הוא אותיות **רבי עקיבא**". עכ"ל. ולפי האמור מובן שפיר.

וכעת אני אומר בס"ד, סיבה, למה הסכים רבי עקיבא להיות מהרוגי מלוכה, והוא דבר נפלא ונורא, כי רבי עקיבא אמר: "**ואהבת לרעך כמוך, זה כלל גדול בתורה**", ולעומת זאת רבי עקיבא אומר: "**וחי אחיך עמך, חייך קודמים (ב"מ סב.)**". הא כיצד ?

- אלא הביאור הוא שבעניינים **הגשמיים**, נכון, **וחי אחיך עמך חייך קודמים**. אבל **בענין תורה, ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה, בתורה דייקא**, שאסור להיות מעלים עין מחבירו, **אלא עליו למסור עצמו על קידוש ד' בשביל ללמד את ישראל**, ולכן הקהיל קהילות ברבים ולא חש למה שיעשו לו. ושם על זה.

ועוד מוסיף הגר"א בספר אור יהל, כמה עמקו מחשבותיו שהנה הראשונים שעסקו במכירת יוסף היו **שמעון ולוי**, וגם בעונש הרוגי מלוכה התחילו **ברשב"ג** הנהרג כנגד **שמעון**, ורבי **ישמעאל כהן גדול** כנגד **לוי**. [ולעומתו ראינו להאר"י בספר הליקוטים (דף כג ע"ג) שיהודה נתגלגל **ברשב"ג** שהיה נשיא

ותשם את המקבת בידה. מהו היתד ומהו המקבת, ולפי הנראה היינו הך, אלא שלקחה מיד ליד, וכמו שבא בנבואת דבורה: "**ידה** ליתד תשלחנה, **וימינה** להלמות עמלים". דהיינו לקחתו ביד שמאל ונתנתו ביד ימין. **ותבוא אליו בלאט, ותתקע את היתד ברקתו, ותצנח בארץ, והוא, נרדם ויעף, וימת**. ותבוא "אליו" משמע "ביאה ממש", אבל באה בלאט, וכאן שוב התכוונה להוציא את הא' הניצוץ הטמון בו, ומכיון שדרשו חז"ל שבא עליה שבע פעמים, וזו היתה כוונתה לתת לו, כדי שתקח ממנו את הניצוץ הטמון, וכדי שלא ירגיש, לקחה אותו בביאה השלישית כדברי המג"ע הנ"ל, וגם כדי שייעף ותתיש את כחו, נתנה לבוא שבע פעמים, עד שיירדם ויעף, ותוכל להרגו, לכן באה אליו בלאט, ולאחר שכבר הותש כחו, והוא נרדם, ורק אז, יכלה להוציא את זממה, כי באמת ראתה שאין איש עוד, מלבד מה שלקחה כבר ממנו, ולקחה היתד ותקעה אותו **בראשו, מחקה ראשו ומחצה וחלפה רקתו**. וכדברי דבורה הנביאה שהשלימה לנו את המעשה שנאמר, "**ותתקע היתד ברקתו**" והיא ביארה איך. ומיד נאמר: **ותצנח בארץ**, דהיינו אחרי הביאה שהוא כבר **נרדם ונתעייף, אז צנחה ממנו**. וכאלו נאמר, **ותבוא אליו בלאט, ותצנח בארץ, מהיכן צנחה אם לא היתה עליו, והסיבה, מכיון שהוא נרדם**, ואח"כ, **ותתקע את היתד ברקתו, וימת**. והנה **ברק רדף את סיסרא, ותצא יעל לקראתו, ותאמר לו, לך ואראך את האיש אשר אתה מבקש, ויבא אליה, והנה סיסרא נפל מת והיתד ברקתו**. אז הבין ברק שיעל מילאה אחרי הדברים כראוי, שהסבירה לו שיצאה לקראתו כמו לאה, וכדברי המג"ע הנ"ל, וכן בביאה שלישית, ואת האיש אשר הוא מבקש את רבי עקיבא, ואכן סיסרא שהוציאה ממנו מעמקי הקליפות את הניצוץ, וגם הסוד של היתד ברקתו וכאמור בדברי האר"י הנ"ל. והוא כפ"פ. ולכן בסופה של פרשה בירכה אותה דבורה הנביאה, ואישרה את הסיפור כולו והדברים לאמיתה של תורה, ושבין רגליה **כרע נפל שכב, בין רגליה כרע נפל, באשר כרע שם נפל שדוד**, והיינו שהיא **שדדה** ממנו את הניצוץ של רבי עקיבא. ולכן בירכה אותה: תבורך מנשים יעל אשת חבר הקיני, מנשים באהל תבורך. דהיינו אפילו שהיתה אשת איש, והצטרכה להציל את ישראל ולהוציא ממנו ניצוץ של רבי עקיבא, לכן נאמר עליה גדולה עבירה לשמה. ועמקו מחשבותיו. הנלע"ד כתבתי בס"ד, והשי"ת יאיר את עינינו באור תוה"ק תורת חיים. אכ"ר.

ועוד מענין גלגולי ותיקוני רבי עקיבא

קורא הדורות מראש, עשה נשמות, שנאמר, ונשמות אני עשיתי. למשל, בפרשת בלק ראינו שפינחס הרג את זמרי בן סלוא, (שהיה צריך לחכות לה חדש ימים כדין אשת יפת תואר שבוית מלחמה, וגם לגייר ולא גייר) ואת כזבי בת נשיא מדין. ונשאלת השאלה:

מי הם פינחס וזמרי וכזבי. ומי יש בתוכם? - והנה האר"י הקדוש מגלה לנו, לא פחות ולא יותר, כי רבי עקיבא חזר בגלגול לתקן את זמרי, ומכאן תראה גודל נשמתו, (וחלק מתיקוניו הקודמים ע"י קטיעא בר שלום שבעטיו נצלו אלפי ישראל ולכן היה מזומן לחיי העוה"ב וע"ז בכה רבי יש קונה עולמו וכו' (ע"ז יא). ותיקונו תחילה ע"י שנימול קטיעא על ידי פינחס שקטע לו את ערלתו, הרי שע"י שלום נעשה לבר). וכן כזבי חזרה בגלגול של איזבל, ולא זכתה ליקבר, ועליה אמר רע"ק: חבל דבלי בעפרא, ורמז גדול רמז לה שאפילו לזכות ליקבר בקבר ישראל, לא זכתה. אבל בסוף זכתה לחזור בגלגול אשת טורנוסרופוס הרשע, וזכתה לינשא לרע"ק, ואז תיקן רע"ק את מעשה זמרי שהיה עליו לגיירה ולא גיירה, כאן זכה רע"ק להביא את מעשה זמרי לתיקונו ע"י שגרם לגיירה של כזבי איזבל אשת טורנוסרופוס. והתקיים מה שנאמר כי לא ידח ממנו נדח!

משבטו של יהודה. יוסף הצדיק ברי ישמעאל כה"ג בסוד והוא נער, נפתלי [הנותן אמרי שפר], נתגלגל ברבי חוצפית המתורגמן [שאמרו עליו לשון הלוחכת העפר, הנותן אמרי שפר], זבולון ברבי יהודה בן בבא. ע"כ.]

ואני רומז בס"ד, אם יכשר בעיני השי"ת, כי מה שסרקו את בשרו של רבי עקיבא במסרקות ברזל, הוא בגלל עוון כתונת הפסים, שסרקו בשרו במסרקות בצורה של פסים. ומו"ר ועט"ר הגאון הנאמ"ן נר"ו הוסיף, שהנה מסרק גימטריא 400, כנגד גזרת בין הבתרים שהיתה 400 שנה, וכנגד זה סרקו את רע"ק במסרק. עכ"ד. [ואם יש ליוסף חלק ברבי עקיבא, כמו שרמזו חז"ל על פסוק, אלה תולדות יעקב יוסף בן גוי, ולכן נקרא רבי עקיבא בן יוסף, אפשר עוד לרמוז בס"ד, "ברזל באה נפשו", שיצאה נשמתו במסרק ברזל, וזהו נוטל נפשך]. וכמו שיעקב רעה צאן חותנו, כך רע"ק רעה צאן חותנו, וכן לקח שתי נשים, את רחל וגם אשת טורנוסרופוס. וכן מה שאמר: שלי ושלכם, שלה הוא, כך היה אצל יעקב אע"ה, עיקרה רחל, עקרת הבית רחל עיקר הבית רחל. ודי' היודע.

מה רבו מעשיך מאד עמקו מחשבותיך.